

ELS VELLS ANARQUISTES NO ES MOREN MAI ¹

Pelai Pagès i Blanch

“Salut, company”. Aquesta era la salutació habitual de l'Eduard a qualsevol hora del dia o de la nit. Com si el temps no hagués passat i les expectatives revolucionàries fossin encara a la cantonada. L'Eduard Pons Prades (Barcelona, 27 de desembre de 1920-28 de maig de 2007) era el prototipus de vell militant llibertari, pel qual les llibertats, individuals i col·lectives, seguien essent l'objectiu prioritari. Nascut al si d'una família anarquista, fou educat en una escola racionalista i a l'escola del Treball de Barcelona i durant la Guerra civil va passar a treballar a la secció d'estadística del sindicat de la fusta. Militant de la CNT i del Partit Sindicalista d'Àngel Pestaña, va falsificar l'any de naixement per poder anar, voluntari, al front i, entre altres batalles, va ésser al Jarama i a l'Ebre. Va fer la retirada el 1939 i durant la guerra mundial va participar a la resistència contra els alemanys i va portar a terme diversos viatges clandestins a Espanya, en un dels quals, l'any 1946, fou detingut. Va poder escapar-se i va residir a l'exili fins el 1964.

Ebre 38 - Núm. 3, pp 239- 240 *Ebre* 38 - Núm. 3, pp 233- 235
Revisita Internacional de la Guerra Civil (1936-1939)

¹ Article publicat al setmanari “El Temps”, del dia 3 de juliol de 2007.

Sense abandonar mai la seva ideologia, i intervenint en empreses culturals emblemàtics –com la fundació de l'editorial Alfaguara–, va començar ben aviat la tasca del què avui anomenariem recuperació de la memòria història i l'any 1977 publicava la seva primera aportació sobre els guerrillers que van combatre el franquisme a la immediata postguerra. Després van venir altres aportacions sobre els “nens de la guerra”, sobre els republicans espanyols que van combatre a la segona guerra mundial o els que van anar a parar als camps d'extermini nazis. Sempre tenia cura d'aportar el testimoni de primera mà, viu i calent, que anava a buscar allà on fos. Als anys 80 va tenir un paper essencial en l'experiència autogestionària del “Diari de Barcelona”, del qual va ésser-ne director.

Llibertari poc ortodox, republicà convençut però no nostàlgic, parlava bé de l'autogestió que havia intentat Tito a l'antiga Iugoslàvia, una experiència que havia conegut de prop. Tenia amics en tot el ventall polític de l'esquerra catalana i el seu comiat, laic, auster, emotiu, on no van faltar cançons republicanes i revolucionàries, va ser tot un cant a l'alegria d'haver viscut i a l'enyorança de què l'Eduard ja no ens farà fruit –com havia fet tantes vegades a les tertúlies de l'Ateneu– amb la seva paraula, sempre amable, enèrgica i convincent.